

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jany Komínkové v právní věci **žalobkyně J.N., zastoupené Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.7.2014, č.j. DSH/8377/14,**

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24.7.2014, č.j. DSH/8377/14 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně (dále jen „*prvoinstanční orgán*“) ze dne 24.6.2014, č.j. MMP/137301/14 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobkyni podle § 125f odst. 3 za využití § 125c odst. 4 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), uložena pokuta ve výši 1.500 Kč, neboť se

dopustila správního deliktu podle § 125f odst. 1 téhož zákona; žalobkyni byla současně uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

II. Žaloba.

Žalobkyně v části žaloby označené jako „*Projednání správního deliktu bez naplnění zákonných podmínek k zahájení řízení*“ uvedla, že prvoinstanční orgán před zahájením správního řízení proti provozovateli vozidla (tj. žalobkyni, pozn. soudu) výzvou ze dne 21.10.2013, č.j. MMP/217474/13, vyzval provozovatele vozidla k písemnému sdělení údajů o totožnosti řidiče. Provozovatel vozidla tak učinil dne 5.11.2013 písemným sdělením údajů o totožnosti řidiče. Skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě tedy jednoznačně existovaly a prvoinstanční orgán je znal, neboť provozovatel vozidla má dle § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu za povinnost znát identitu řidiče, který řídí jeho vozidlo. Písemností ze dne 6.12.2013 předvolal prvoinstanční orgán provozovatelem oznámeného řidiče, pana L., k podání vysvětlení na den 14.1.2014. U předvolání nebyl zjištěn způsob doručení. Prvoinstanční orgán uvedl, že jím ve věci nebyl zjištěn žádný svědek, který by mohl sdělit totožnost osoby, která vozidlo na uvedeném místě zaparkovala; dne 9.4.2014 tedy rozhodl o odložení věci a dne 30.4.2014 zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla proti žalobkyni. Žalobkyně uvedla, že nesouhlasí s tvrzením prvoinstančního orgánu, že nebyl zjištěn žádný svědek, který by mohl sdělit totožnost osoby přestupce. Takovým svědkem byl právě provozovatel, který totožnost osoby sdělil dne 5.11.2013. Případně se prvoinstanční orgán mohl dotázat provozovatele, zda takový svědek existuje. Pokud prvoinstanční orgán nezjistil dalšího svědka, je to jen proto, že nevyvinul vůbec žádnou aktivitu, která by k takovému zjištění směřovala. Podle žalobkyně se prvoinstanční orgán odmítl přestupkem řidiče dále zabývat, neboť jej předvolal k podání vysvětlení a dopis, kterým jej předvolal, se vrátil jako nedoručitelný, neboť oznámený řidič v mezidobí změnil svou adresu pobytu. Skutečnost, že se prvoinstančnímu orgánu nepodaří doručit předvolání, protože se řidič vozidla, jako přestupce, stěhuje nebo nepřebírá poštu, nemůže být dle žalobkyně dávana v její neprospěch; žalobkyně splnila svou povinnost a prvoinstančnímu orgánu sdělila veškeré údaje, které postačovaly k identifikaci přestupce; prvoinstanční orgán mohl pouze zjistit jeho novou adresu pobytu. Je absurdní, aby trestnost žalobkyně závisela pouze na tom, zda správní orgán zašle „*předvolání k podání vysvětlení*“ osobě přestupce bezprostředně nebo až více než po měsíci ode dne spáchání skutku (a tedy zapůjčení vozidla žalobkyní řidiči - přestupci), kdy se v mezidobí řidič přestěhuje. Prvoinstanční orgán neučinil nezbytné kroky ke zjištění přestupce přestupku a nenaplnil tak požadavky kladené na něj ustanovením § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, dle kterého správní orgán správní delikt provozovatele vozidla projedná jen tehdy, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku (a současného splnění jedné ze dvou podmínek v odst. a) a b). Žalobkyně byla toho názoru, že celá právní konstrukce prvoinstančního orgánu, potažmo žalovaného, je od základu postavena na chybném předpokladu, že trestnost jednání skutečného přestupce lze odpustit z důvodu nedoručitelnosti výzvy k podání vysvětlení v době před zahájením řízení. Prvoinstanční orgán naopak vůbec nepotřeboval součinnost řidiče, protože mu mohl ustanovit opatrovníka, předvolat žalobkyni jako svědka, zjistit skutkové okolnosti pomocí jiných důkazních prostředků (vyzvat žalobkyni k označení důkazů na podporu jejího tvrzení, že jí označený pan L. byl řidičem vozidla) a rozhodnout v nepřítomnosti pachatele (řidiče). Na

okraj žalobkyně poznamenala, že pokud pro prvoinstanční orgán nebylo dostatečným podkladem pro zahájení řízení proti konkrétnímu řidiči samotné sdělení provozovatele vozidla (žalobkyně) o identitě řidiče, měl využít jiné prostředky za účelem zjištění těchto skutečností. Minimálně pak mohl vyzvat žalobkyni k doložení jejího tvrzení nebo k označení důkazů ve prospěch jejího tvrzení, že vozidlo řídil jí označený řidič. Pokud by tak prvoinstanční orgán učinil, žalobkyně by své tvrzení věrohodným způsobem doložila, což by zřejmě postačovalo nejen k zahájení řízení o přestupku proti označenému řidiči, ale zřejmě též k prokázání, že tento byl v předmětnou dobu řidičem vozidla. Rezignoval-li prvoinstanční orgán na svou povinnost potrestat skutečného pachatele přestupku jen proto, že se tento nedostavil na výzvu k podání vysvětlení, tak dle názoru žalobkyně jednoznačně jednal k její tíži nezákonně, neboť jednal v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Žalobkyně dále uvedla, že žalovaný v napadeném rozhodnutí implikuje, že věc byla odložena ve smyslu § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, jelikož prvoinstanční orgán nezjistil údaje k jednoznačnému určení řidiče vozidla. Proti tomu se žalobkyně ohrazuje s tím, že ve svém sdělení ze dne 10.2.2014 určila řidiče vozidla dostatečně; otázka zahájení řízení vůči řidiči vozidla pak byla pouze otázkou aktivity prvoinstančního orgánu, kdy v projednávané věci zůstal tento zcela pasivní, a to k tíži žalobkyně. Pokud by prvoinstanční orgán nezůstal pasivní, ale jednal dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, došlo by k potrestání řidiče vozidla, což by žalobkyni zajistilo vlastní vyvinění z odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla. Žalobkyně shledává postup prvoinstančního orgánu spočívající v rezignaci na jeho povinnost zahájit řízení o přestupku, jsou-li mu známy skutečnosti, že tento byl spáchán konkrétní osobou, jako ryze účelový. Prvoinstanční orgán neprovedl nezbytné kroky ke zjištění přestupce přestupku a zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, tedy postupoval v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Jakákoli rozhodnutí vydaná v řízení, které bylo zahájeno v rozporu se zákonem, jsou nezákonná. Správní orgány tedy vedly řízení v rozporu se zákonem, kdy prvoinstančnímu orgánu nevzniklo právo zahájit řízení, neboť neprovedl potřebné kroky k tomu, aby za údajně protiprávní jednání potrestal přestupce (řidiče vozidla), ač mu jeho totožnost byla známa. Žalobkyně též zmínila, že dne 17.10.2014 uzavřela smlouvu o výpůjčce motorového vozidla s M.H.L., ... (toto také oznámila prvoinstančnímu orgánu). Totožnost byla ověřena pomocí řidičského průkazu č. WI L563-2687-8289-01 pana L. vydaného dne 3.12.2006. Tím žalobkyně zároveň splnila povinnost provozovatele dle § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. V části žaloby označené jako „*Nezákonně provedené dokazování mimo ústní jednání*“ žalobkyně uvedla, že nesouhlasí s tím, jak se žalovaný vypořádal s její námitkou, že v řízení nebylo nařízeno ústní jednání, když žalovaný konstatoval, že „*takový postup zákon správním orgánům obligatorně v řízení o správním deliktu nenařizuje, ale zmiňuje jej jen fakultativně, přičemž správní orgán ústní jednání může nařídit dle své úvahy*“. K tomu žalobkyně zmínila, že z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (Lauko vs. Slovensko, Kadubec vs. Slovensko) vyplývá, že rozdělení na přestupky a trestné činy má v každé zemi individuální formu; obě řízení mají charakter sankčního řízení, a proto je nutné uplatňovat principy trestního řízení též ve věcech obvinění z přestupku, potažmo jiného řízení „*sankčního charakteru*“, např. obvinění z jiného správního deliktu, které dle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp.zn. 8 As 17/2007 též spadá do pojmu „*trestního obvinění*“ pro nejasnost hranice mezi přestupkem a jiným správním deliktem. A dále s odkazem na čl. 47 Listiny základních práv a svobod evropské unie, dle kterého „*každý má právo, aby jeho věc*

byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, předem zřízeným zákonem“, uvedla, že jí bylo právo na veřejné projednání zcela prokazatelně upřeno. V části žaloby označené jako „*Porušení ust. § 39 odst. 5 silničního zákona*“ se žalobkyně vyjadřovala k tvrzení prvoinstančního orgánu, že „*dne 16.10.2013 v době nejméně od 19:05 hod. do 19:55 hod. neznámý řidič s uvedeným vozidlem stál v Plzni, v ulici Martinská, která je označena dopravní značkou ... (pěší zóna) s textem „(kolo) zásobování do 5t, 04-07 h. 09-11 h., max. 15 min., na místě, které není označeno jako parkoviště, čímž porušil ustanovení § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu, ...*“, dle něhož „*je do pěší zóny povolen vjezd jen vozidlům vyznačeným ve spodní části dopravní značky podle odstavce 2*“. Konkrétně k tomu žalobkyně uvedla, že značka ... označuje pěší zónu; řidič se musí řídit údaji dodatkové tabulce (dále jen „*údaje*“). Prvoinstanční orgán se nijak nezabýval zjištěním těchto údajů a pouze konstatoval, že řidič vozidla stál v takto označené ulici, čímž porušil § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu, což z žádného důkazu nevyplývá. Dle názoru žalobkyně nebylo nijak prokázáno, že se řidič vozidla předmětnými (bližší neurčenými) údaji na dopravní značce neřídil a tedy vjel do pěší zóny, aniž by měl oprávnění zásobovacího vozidla. Prvoinstanční orgán tak rozhodl v rozporu se zásadou in dubio pro reo a poškodil tak práva žalobkyně, když neprokázal, že se řidič vozidla neřídil údaji na dopravní značce, a pouze konstatoval, že řidič porušil zákon. Prvoinstanční orgán zcela nepřipustně presumoval vinu a o vině žalobkyně tak rozhodl jen proto, že tato neprokázala svou nevinu, byť k takovému prokázání nebyla ani vyzvána. Dle žalobkyně se dá předpokládat, že vzhledem k tomu, že řidič byl cizinec a neměl za povinnost umět jazyk, nechápal slovo „*zásobování*“ a časový údaj, míněný ve 24 hodinovém režimu, chápal ve 12 hodinovém režimu, tedy si logicky musel myslet, že v době od 9pm do 11pm je vjezd povolen a stání je dovoleno na max. 15 minut. Podle žalobkyně k události došlo tak, že dne 16.10.2013 asi v 19:15 V.N. telefonoval pan L. a sdělil mu, že zabloudil v Plzni a tak zastavil v ulici Martinská a šel se zeptat kolemjdoucích policistů na cestu. Tito ho zavedli za roh, aby mu ukázali, kudy se má vydat. Když se vrátil k autu, zjistil, že je na něj nasazen technický prostředek k zabránění odjezdu vozidla. Vzhledem ke špatné zkušenosti pana L. se znalostmi anglického jazyka u strážníků Městské policie Plzeň požádal pana N., aby přijel a vyřešil tento problém. Po jeho přijetí v době okolo 19:55 hod. si předali klíče a pan L. vyrazil na místo, kam se chtěl dopravit, pěšky. Pan L. rozhodně neměl v úmyslu, ani nemohl zabránit tomu, aby stál v uvedeném místě „*nejméně od 19:05 hod. do 19:55 hod.*“. Nejméně od 19:15 hod. chtěl pan L. vozidlem odjet, ale bylo mu v tom zabráněno konáním strážníka městské policie, který na vozidlo nainstaloval technický prostředek k zabránění odjezdu vozidla. Použití takového opatření je více než nepřiměřené, protože smyslem pěší zóny je zklidnění historických částí a vytvoření oblastí bez motorových vozidel. Tím, že použil takový prostředek, konal proti smyslu vytvoření takové oblasti, když zde mechanicky zablokoval vozidlo. Vzhledem k nulové společenské nebezpečnosti konání pana L., který neuměl český jazyk, a tedy nemohl pochopit dodatkovou tabulku správně, není důvod pro uložení sankce, neboť jeho jednání nebylo trestné. Řidič nemá za povinnost znát český jazyk, naopak má právo na mezinárodní piktogramové vyhotovení dopravních značek. V části žaloby označené jako „*Neprovedení svědeckých výpovědí*“ žalobkyně namítala, že prvoinstanční orgán vycházel pouze z písemných podkladů a fotografií, ačkoliv jsou ve spisu uvedeni policisté, kteří mohli a měli vypovídat jako svědci. Výpovědi strážníků v monologické části jsou uvedeny v jednostranném úkonu městské policie - úředním záznamu. Žalobkyni bylo za užití tvrzení strážníků v úředních záznamech v řízení o přestupku upřeno právo vyslýchat nebo dát

vyslýchat svědky proti sobě, které je explicitně uvedeno v čl. 6 odst. 3 písm. d) Listiny základních lidských práv a svobod. Prvoinstanční orgán jednal v rozporu se zásadou kontradiktornosti dokazování, a tedy samotný úřední záznam je jako jednostranný úkon nepřipustným důkazem. Pokud by prvoinstanční orgán předvolal zasahující strážníky ke svědecké výpovědi, mohl od nich zjistit, jaké informace jim sdělil na místě přítomný pan N., zda byl v okolí vozu též pan L., zda o tomto pan N. hovořil, případně zda v místě údajného přestupku zjistili nějaké další skutečnosti, dle kterých by bylo možné ověřit informaci o osobě řidiče vozidla. V části žaloby označené jako „Shrnutí“ žalobkyně uzavřela žalobu konstatováním, že správní orgány vedly řízení v rozporu se zákonem, kdy prvoinstančnímu orgánu nevzniklo právo zahájit řízení, neboť neprovedl potřebné kroky k tomu, aby za údajně protiprávní jednání potrestal přestupce (řidiče vozidla), ač mu jeho totožnost byla známa. Z výše uvedených skutečností dále vyplývá, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nezákonnost a pro nedostatek důvodů.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že předně odkazuje na napadené rozhodnutí, kde se otázkou vedení řízení o správním deliktu velmi podrobně zabývá a uvádí všechny skutečnosti, které jej vedly k závěru, že pan H.L. je osobou, která je z pohledu správního orgánu nekontaktní, a proč bylo na místě odložit podezření ze spáchání přestupku a zahájit vlastní řízení o správním deliktu. Dále žalovaný uvedl, že je mu dobře známo, že uvedená osoba je společně s dalšími obdobnými (např. pan G.G.) masivně uplatňována jako řidič vozidel ve správních řízeních po celé ČR, a to výhradně ze strany společnosti Fleet Control s.r.o. a pana P.K. jakožto obecných zmocněnců. Mj. proto vzniklo podezření, že tyto osoby buďto vůbec neexistují nebo nebyly v inkriminované dny, resp. nikdy v ČR. Osoby jako je pan L. či právě pan G. jsou tak zcela zjevně účelově nastrčené osoby, které předmětné vozidlo neřídily. Nebylo tedy třeba žalobkyni vyzývat, aby svá tvrzení ohledně uvedeného údajného řidiče dokládala. Žalovaný rovněž upozornil na skutečnost, že právo uvést řidiče vozidla v době spáchání skutku nelze zaměňovat se zneužíváním tohoto práva uváděním nekontaktních zahraničních osob, které zcela zjevně vozidlo neřídily. Na straně 9 spisové dokumentace prvoinstančního orgánu je navíc vložena plná moc, kterou měl pan L., zplnomocnit pana K. k zastupování jeho osoby, přičemž razítko notářky JUDr. Ivy Šídové se ukázalo být padělkem, kdy jmenovaná podala ve věci trestní oznámení. Podle žalovaného nebylo na místě vyzývat žalobkyni k uvádění důkazů, neboť bylo zcela její odpovědností uvést všechny podstatné okolnosti i např. k tvrzené změně pobytu či ke svědkům incidentu, aby se zprostila objektivní odpovědnosti ze správního deliktu. Ve správním řízení platí (byť na osobě obviněné neleží důkazní břemeno) povinnost tvrzení rozhodných skutečností, když podle § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. V daném případě nebylo úkolem správního orgánu predikovat všechny možné důvody, proč se předvolání k podání vysvětlení nepodařilo doručit (např. změna pobytu či dlouhodobý pobyt předvolávané osoby mimo bydliště atd.). Ostatně i z dikce § 66 odst. 3 písm. g) přestupkového zákona je zřejmé, že prověřování neprobíhá do

nekonečna, kdy správní orgán věc odloží, nezjistí-li do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Je na žalobkyni jako provozovateli předmětného vozidla, zda vozidlo, jehož je provozovatelem, půjčuje do užívání dalším osobám. Je však nutno poznamenat, že pokud žalobkyně vozidlo zapůjčí, pak si musí být vědoma rizika případné odpovědnosti za protiprávní jednání jeho řidiče v provozu na pozemních komunikacích, pokud ten svou odpovědnost za přestupek nedozná. Prvoinstanční orgán při odložení věci podezření z přestupku nepochybil, neboť postupoval za kumulativního splnění obou podmínek stanovených zákonem pro tento postup, tedy nedošlo ke zjištění řidiče, ačkoli byly provedeny za tímto účelem nezbytné kroky. Žalovaný považuje učiněný pokus o předvolání uvedené osoby pana L. za zcela dostatečný, přičemž nelze pominout, že se prvoinstanční orgán pokusil, a to dokonce dvakrát, předvolat k podání vysvětlení pana N. který se nacházel u vozidla a jednal se strážníky Městské policie Plzeň. Jmenovaný se i přes řádné doručení předvolání k podání vysvětlení nedostavil. Na okraj pak žalovaný uvedl, že v současné době řeší odvolání ve věci dalšího správního deliktu žalobkyně (č.j. DSH/14401/14), kde žalobkyně pro změnu uvádí jako řidiče osobu, která prokazatelně vozidlo řídit nemohla, neboť v době přestupku byla hospitalizována na uzavřeném oddělení v nemocnici, kde po 9 dnech zemřela, přičemž předtím byla dlouhodobě nezpůsobilá řídit motorové vozidlo. Žalovaný pokračoval konstatováním, že jako zcela liché se jeví vyjádření žalobkyně, že správní orgán mohl řidiči ustanovit opatrovníka a rozhodnout v jeho nepřítomnosti, neboť pro takový postup v daném případě nebyly splněny podmínky a takový postup není vůbec namístě. Klíčové je právě podání vysvětlení označeného řidiče, tedy zda se ke spáchání přestupku dozná či nikoli. Takový postup by mohl vyvolat tak absurdní situaci, že by byla ve své nepřítomnosti postižena osoba, která provozovatele v důsledku ani nemusí znát, kdy provozovatel by ad absurdum mohl označit prakticky kohokoli, o kom by věděl, že není schopen převzít doručovanou písemnost; to zcela jistě není žádoucí. K námitce žalobkyně ohledně nezákonného provedení důkazů mimo ústní jednání žalovaný uvedl, že procesní úprava řízení o správních deliktech vyplývá ze správního řádu, který v § 49 odst. 1 nestanoví obligatorně konání ústního jednání (jako je to stanoveno v § 74 odst. 1 přestupkového zákona). Konání ústního jednání správní řád nevylučuje, jeho konání je však fakultativní s tím, že správní orgán ústní jednání může nařídít dle své úvahy. V případech, kdy konání ústního jednání není stanoveno zákonem, je konáno za splnění podmínky nezbytnosti, tedy pouze v těch případech, pokud je to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků. Taková situace v případě žalobkyně nenastala, neboť jednání neznámého řidiče bylo řádně zadokumentováno listinnými podklady a dokazování se neprovádělo nad rámec těch podkladů, které byly součástí spisové dokumentace již v době zahájení řízení. Žalobkyně byla v oznámení o pokračování řízení o správním deliktu po podaném odporu proti příkazu řádně poučena o tom, že dne 6.6.2014 budou prováděny důkazy mimo ústní jednání, kterého se může zúčastnit, což však neučinila. Dále byla žalobkyně v další písemnosti ze dne 9.6.2014 poučena o tom, že se může v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu k podkladům rozhodnutí vyjádřit, k čemuž jí též byla usnesením stanovena lhůta pěti pracovních dnů. Žalobkyně svého práva ani v jednom případě nevyužila. Žalovaný se domnívá, že žalobkyně nebyla v řízení nikterak krácena na

svých procesních právech a rozhodnutí prvoinstančního orgánu i žalovaného byla vydána v souladu se zákonem. Žalovaný nezpochybňuje, že se i v případě správního deliktu jedná o trestní obvinění, avšak konstatuje, že uplatnění analogie legis je na místě pouze v případě, kdy zákon danou situaci neupravuje. Jelikož však správní řád nestanoví povinnost konání ústního jednání v řízeních o tzv. jiných správních deliktech a tuto povinnost nestanoví ani zákon o silničním provozu jakožto zvláštní zákon, není na místě analogii k přestupkovému zákonu či trestnímu řádu uplatnit. Žalovaný nikterak nezpochybňuje judikaturu Evropského soudu pro lidská práva či nálezy Ústavního soudu, avšak domnívá se, že jejich závěry nelze aplikovat na posuzovaný případ. Odpovědnost za správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je koncipována jako objektivní, kdy jedinými liberační důvody jsou důvody dle § 125f odst. 5 uvedeného zákona (odcizení předmětného vozidla, odcizení registrační značky, žádost o změnu provozovatele vozidla). O možnosti uplatnit tyto důvody, jakožto i nahlížet do spisu a vyjádřit se k podkladům před vydání rozhodnutí, byla žalobkyně plně poučena. Žalovaný tak setrvává na svém názoru, že nekonáním ústního jednání nedošlo k žádnému porušení procesních práv žalobkyně ani zásad správního řízení. Žalovaný se dále vyjádřil k „masivní“ argumentaci žalobkyně ohledně neporušení povinnosti řidiče vyplývající ze svislé dopravní značky IP 27a - pěší zóna. Žalovaný k tomu uvedl, že má jednoznačně za prokázané, že dotčený přestupek ze strany nezjištěného řidiče byl spáchán a tento závěr má oporu ve spisové dokumentaci. Argumentace žalobkyně o neporozumění významu svislé dopravní značky ze strany řidiče-cizince je zcela irrelevantní. I pokud by taková situace nastala, odpovědnosti z přestupku by nebyl zproštěn, neboť je bez dalšího povinen respektovat zákony a právní předpisy regulující silniční provoz dané země. Pokud tak není schopen z důvodu jazykové bariéry, nemůže na daném území řídit vozidlo a je jen jeho odpovědností, zda tak činí. Žalovaný má za to, že je navíc bezvýznamné, zda se v takto označeném úseku vozidlo nacházelo pět či více minut. K tvrzenému neprovedení svědeckých výpovědí zakročujících strážníků žalovaný uvedl, že nebyl jediný důvod tyto výpovědi provádět, když o všech podstatných okolnostech svědčily listinné podklady, nebyl důvod dotazovat svědky, zda se v okolí vozidla pan Lambert vyskytoval či zda o něm hovořil pan Nuhlíček, neboť takové informace by neměly žádnou vypovídací hodnotu ve vztahu k ustanovení řidiče v době přestupku. Strážníci se dostavili na místo až v době, kdy vozidlo v dotčeném úseku již stálo zaparkované bez osoby řidiče, a kolik se v okolí pohybovalo osob, je ve věci zcela irrelevantní. Provádění těchto důkazů by bylo nadbytečné. Žalovaný své vyjádření uzavřel konstatováním, že na základě všech uvedených skutečností s odkazem na napadené rozhodnutí a prvoinstanční rozhodnutí hodnotí žalobu za nedůvodnou, a proto navrhuje zamítnutí žaloby.

IV.

Replika žalobkyně.

Žalobkyně ve své replice k vyjádření žalovaného k žalobě uvedla, že žalovaný vyslovil názor, že její žalobní tvrzení spočívající v tom, že není relevantní, zda se provozovatelem oznámený řidič dostaví k podání vysvětlení, resp. že jeho případné nedostavení se nemůže bránit v trestním postihu, je „liché“, neboť ad absurdum může dojít

k situaci, že by byla ve své nepřítomnosti postižena osoba, která provozovatele v důsledku ani nemusí znát, kdy provozovatel by ad absurdum mohl označit prakticky kohokoli, o kterém by věděl, že není schopen převzít doručovanou písemnost. Žalobkyně s názorem žalovaného zásadně nesouhlasí. Žalovaný pomíjí praxi správního trestání, kdy není žádnou převratnou novinkou, že podá-li občan návrh na zahájení řízení o přestupku (např. z důvodu narušení občanského soužití jeho sousedem), zahájení řízení v žádném případě nezáleží na tom, zda tento soused převezme písemnost se sdělením o zahájení řízení, ale záleží na tom, zda oznamovatel přestupku je schopen v následném řízení o přestupku své tvrzení o tom, že jím oznámená osoba spáchala přestupek, doložit a předložit správnímu orgánu dostatek důkazních prostředků o tom, že tato osoba přestupek spáchala. Správní orgán pak rozhodne v souladu se zásadou in dubio pro reo tak, že obviněného uzná vinným pouze v případě, kdy provedené důkazy nade vše pochybnost prokazují, že se přestupku dopustil obviněný. Žalobkyně zastává názor, že výklad žalovaného je zcela nepatřící do kontextu správního trestání a nemá žádnou oporu v právních předpisech; žalovaný zde patrně mísí trestní řízení, kde je nutné „zahájit usnesení o zahájení trestního stíhání přímo obviněnému“, a to fakticky, oproti řízení o přestupku, kde případné oznámení o zahájení řízení postačí doručit fikcí, tj. desátým dnem uložení, a není-li toto možné, pak se oznámení o zahájení řízení doručí opatrovníkovi. Pokud by byl názor žalovaného správný, pak by nebyl projednatelný žádný přestupek oznámený třetí osobou, pokud by se podezřelý ke svému protiprávnímu jednání nedoznal. Vztáženo k nyní projednávané věci, prvoinstanční orgán měl zahájit řízení o přestupku proti oznámenému řidiči, který zahájením řízení v žádném případě nemohl být krácen na svých právech, neboť i v případě, že by o zahájeném řízení fakticky nevěděl, a žalobkyně by jako provozovatel vozidla předložila jednoznačné a nezvratné důkazy o tom, že vozidlo skutečně jí oznámený řidič řídil, byl by uznán vinným po právu; naopak, pokud by žalobkyně důkazy nepředložila, bylo by řízení o přestupku zastaveno, což by teprve představovalo důvod pro zahájení řízení o správním deliktu proti provozovateli (§ 125f odst. 4 písm. b) silničního zákona). Žalobkyně se dále vymezila vůči názoru žalovaného, že povinnost nařídit ústní jednání nestanoví ani zákon o silničním provozu jakožto zvláštní zákon, není na místě analogii k přestupkovému zákonu či trestnímu řádu uplatit. Žalobkyně zastává názor, že důvodem pro uplatnění práv obviněného v analogii se přestupkovým zákonem, event. trestním řádem, není případné stanovení těchto práv zákonem o silničním provozu, jak chybně dovozuje žalovaný, ale fakt, že obvinění ze správního deliktu provozovatele vozidla je řízením spadající do definice „*trestních obvinění*“, kdy obviněný v „*trestním obvinění*“ má práva dle čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy též právo na ústní projednání věci. Na tomto faktu nemůže měnit nic skutečnost, zda je vedeno řízení spadající do definice „*trestního obvinění*“ pro porušení přestupkového zákona, zákona o silničním provozu, daňového řádu nebo zákona o námořní plavbě. Žalobkyně je přesvědčena, že postup žalovaného spočívající v absenci ústního jednání krátil žalobkyni na jejím právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobkyně má právo na to, aby její věc byla projednána, a to za přítomnosti její a jejího obhájce, a aby se mohla vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). Obviněný ze správního deliktu má právo na požití obdobných práv jako obviněný z

přestupku či trestného činu. Obvinění ze správního deliktu provozovatele vozidla spadá do pojmu „*trestních obvinění*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.5.2005, č.j. 6 As 8/2005-66, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2007, č.j. 8 As 29/2007-121). V takovém případě je nutné, v analogii s trestním řádem (§ 2 odst. 11), jakož i přestupkovým zákonem (§ 74 odst. 1), konat ústní jednání. K argumentaci žalovaného ohledně námitky o neporušení povinností řidiče vyplývajících z dopravní značky IP 27a žalobkyně uvedla, že tuto argumentaci plně uznává. Žalobkyně by pro úspěch ve věci musela argumentovat např. náhlou poruchou vozidla, což neučinila, protože taková argumentace by nebyla pravdivá. Jinak je tomu ohledně námitky spočívající v neprovedení svědeckých výpovědí. Z oznámení o přestupku totiž zcela zřejmě vyplývá, že o odejmutí technického prostředku k zabránění odjezdu vozidla požádal pan N. Pokud pak provozovatel vozidla sdělil, že vozidlo zaparkoval pan L. tak bylo na místě, aby prvoinstanční orgán od policistů zjistil, zda např. pan N. na místě na dotaz strážníka neuvedl, že vozidlo zaparkoval pan L. Žalobkyně chápe, že nejde o přímý důkaz, avšak jde o takový důkaz, který může posloužit v řetězci (byť nepřímých) důkazů hovořících v neprospěch pana L., a proto bylo případně vhodné strážníky vyslýchat.

V.

Vyjádření účastníků při jednání.

Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

VI.

Posouzení věci soudem.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

Výkladem tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22.10.2015, č.j. 8 As 110/2015 (rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz) v bodech 16 až 18 uvedl, že „*podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu*

odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014 – 45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná delikttní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6.9.2011, dostupný na www.psp.cz). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, čj. 3 As 7/2014 – 21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.“ Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. 30 A 92/2013 – 27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení

označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt“.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 - 48, publikovaném pod č. 869/2006 Sb. NSS, uvedl: „Zneužitím práva je situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené. O chování toliko zdánlivě dovolené jde z toho důvodu, že objektivní právo nezná chování zároveň dovolené a zároveň nedovolené; vzhledem k tomu, že ze zásady *lex specialis derogat legi generali* vyplývá, že zákaz zneužití práva je silnější, než dovolení dané právem, není takové chování výkonem práva, ale protiprávním jednáním (viz. Knapp, V.: *Teorie práva*. C. H. Beck, Praha, 1995, s. 184 - 185). Výkonu práva, který je vlastně jeho zneužitím, proto soud neposkytne ochranu. Právo je jedním ze společenských normativních systémů; je tedy nerozlučně spjato s existencí společnosti, kterou svým regulativním působením významně ovlivňuje. Úkolem práva jako společenského normativního systému je zabezpečit reprodukci společnosti a tedy i vůbec její řádné fungování. Aby společnost nebyla pouhým souhrnem autonomních individuí, sledujících výlučně své vlastní zájmy, potřeby a toliko svůj prospěch, a nerespektujících zájmy, potřeby a prospěch ostatních, resp. celku, musí ve společnosti existovat i určitá shoda ohledně základních hodnot a pravidel vzájemného soužití. Z tohoto pohledu je evidentní, že právní řád nemůže být hodnotově neutrální, ale musí obsahovat, chránit a prosazovat alespoň hodnoty, které umožňují bezporuchové soužití jednoho člověka s lidmi dalšími, tedy život člověka jako člena společnosti. V tomto svém regulativním působení musí právo předkládat svým adresátům racionální vzorce chování, tedy takové vzorce, které slouží k rozumnému uspořádání společenských vztahů. To je příkaz nejen pro zákonodárce, ale i pro adresáty právních norem a orgány, které tyto právní normy autoritativně interpretují a aplikují; smyslu práva jako takového odpovídá pouze takový výklad textu právního předpisu, který takové uspořádání vztahů ve společnosti respektuje. Výklad, který by – při existenci několika různých interpretačních alternativ – racionalitu uspořádání společnosti pomíjel, nelze považovat za správný a závěr, k němuž dospívá, potom důsledně vzato nelze považovat ani za existující právo, a to z toho důvodu, že se přiči základnímu smyslu práva. Ostatně odedávna platí, že znát zákony neznamena znát jenom jejich text, ale především pochopit jejich smysl a působení; obdobné platí o právu samém. Při existenci několika interpretačních alternativ tedy takové chování, které není v souladu s požadavkem rozumného uspořádání společenských vztahů, je chováním protiprávním; takové chování může mít zároveň povahu zneužití subjektivního práva“.

Oprávnění „sdělil údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku“ nelze vykládat v tom smyslu, že by provozovatel mohl za řidiče označit kohokoliv. Smyslem tohoto oprávnění je umožnit provozovateli sdělit správním orgánům údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, neboť je to právě provozovatel vozidla, kdo na základě své předchozí úvahy umožnil jiné osobě užívat jím provozované vozidlo. Není obvyklé, aby vozidla byla půjčována osobám, o nichž provozovatel neví nic bližšího, které nezná nebo u nichž si pečlivě neověří jejich identitu a způsobilost vozidlo užívat. Z tohoto důvodu musí být provozovatel vozidla správním orgánům zásadně vždy schopen předestřít takovou skutkovou verzi reality, která se bude jevit jako věrohodná, a která se bude moci stát předmětem

dokazování, resp. učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku. V případě souzeném Nejvyšším správním soudem například shora zmíněná autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu.

Žádnou takovou věrohodnou skutkovou verzi reality žalobkyně správním orgánům nepředestřela.

Žalobkyně v podání ze dne 1.11.2013 pouze uvedla: „*Sděluji Vám, že v době uvedené ve výzvě měl vozidlo k užívání a řídil jej pan M.H.L. ...*“. Ke svému podání pak doložila plnou moc ze dne 11.7.2013, kterou údajný řidič zmocnil svým zastoupením pana P.K.

Správními orgány bylo zjištěno, že pan M.H.L. měl „*povolen pobyt na dlouhodobé vízum nad devadesát dnů do 10.8.2013*“, tedy nikoli do 16.10.2013, jak vyplývá ze sdělení Ministerstva vnitra ze dne 27.11.2013, předvolání k podání vysvětlení této osoby se správnímu orgánu vrátilo s tím, že adresát není v místě doručení znám, jak vyplývá z obálky připojené k předvolání k podání vysvětlení ze dne 6.12.2013, osoba pana M.H.L. je jako domnělý řidič označována opakovaně i v jiných věcech, jak vyplývá z podacího archu ze dne 6.12.2013, notářská doložka na plné moci ze dne 11.7.2013 byla padělaná, jak vyplývá z podnětu k zahájení trestního stíhání ze dne 19.9.2013, a konečně dne 16.10.2013 se na místě žádný pan M.H.L. nenacházel, když zde byla zjištěna toliko osoba pana V.N., který se na místě „*odmítl vyjádřit a podepsat*“, jak vyplývá z oznámení přestupku ze dne 16.10.2013 a úředního záznamu ze dne 16.10.2013.

Za této situace nelze vůbec hovořit o tom, že by správním orgánům předestřela skutkovou verzi reality, která by se jevila jako věrohodná, a která by se mohla stát předmětem dokazování, resp. učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku. Nebyla-li žalobkyni předestřena skutková verze reality, která by se jevila jako věrohodná, nemohly správní orgány jakkoli pochybit při jejím dokazování. Prvoinstanční orgán i přesto ke zjištění pachatele přestupku učinil nezbytné kroky, když se k ověření strohého tvrzení žalobkyně pokusil obeslat osobu pana M. H. L. Současně k ověření věrohodnosti tvrzení žalobkyně učinil další, v předchozím odstavci zmíněná skutková zjištění. Za předložení věrohodné skutkové verze byla odpovědná žalobkyně, pokud této své odpovědnosti nedostála, nemůže tuto skutečnost klást k tíži správním orgánům.

Krom svého vyjádření v podání ze dne 1.11.2013 se žalobkyně v průběhu správního řízení vyjádřila pouze v doplnění odvolání, kde uvedla: „*Odvolatel namítá, že v řízení nebylo nařízeno ústní jednání. Odvolatel měl zájem účastnit se dokazování, jehož provádění očekával právě v průběhu ústního jednání. Odvolatel je názoru, že nenařízením ústního jednání byla jeho práva krácena. Dále je odvolatel přesvědčen, že správnímu orgánu nevzniklo právo zahájit řízení o správním deliktu, neboť měl věc řešit jako přestupek s konkrétní osobou přestupce, která mu byla známa*“.

Teprve v žalobě přišla žalobkyně s tvrzeními, že „*dne 17.10.2014 uzavřela smlouvu o výpůjčce motorového vozidla s M.H.L. (toto také oznámila prvoinstančnímu orgánu). Totožnost byla ověřena pomocí řidičského průkazu č. WI L563-2687-8289-01 pana L.*

vydaného dne 3.12.2006. Tím žalobkyně zároveň splnila povinnost provozovatele dle § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu.“ a že „k události došlo tak, že dne 16.10.2013 asi v 19:15 V.N. telefonoval pan L. a sdělil mu, že zabloudil v Plzni a tak zastavil v ulici Martinská a šel se zeptat kolemjdoucích policistů na cestu. Tito ho zavedli za roh, aby mu ukázali, kudy se má vydat. Když se vrátil k autu, zjistil, že je na něj nasazen technický prostředek k zabránění odjezdu vozidla. Vzhledem ke špatné zkušenosti pana L. se znalostmi anglického jazyka u strážníků Městské policie Plzeň požádal pana N., aby přijel a vyřešil tento problém. Po jeho přijetí v době okolo 19:55 hod. si předali klíče a pan L. vyrazil na místo, kam se chtěl dopravit, pěšky. Pan L. rozhodně neměl v úmyslu, ani nemohl zabránit tomu, aby stál v uvedeném místě „nejméně od 19:05 hod. do 19:55 hod.“. Nejméně od 19:15 hod. chtěl pan L. vozidlem odjet, ale bylo mu v tom zabráněno konáním strážníka městské policie, který na vozidlo nainstaloval technický prostředek k zabránění odjezdu vozidla“.

K těmto nově uplatněným skutkovým verzím předestřených žalobkyní je nezbytné uvést, že žalobkyně nic z toho, co uvedla v žalobě, neuvedla v průběhu správního řízení. Nemůže tudíž úspěšně namítat, že se správní orgány těmito skutkovými verzemi nezabývaly a nevedly k jejich ověření dokazování.

Dlužno nad rámec shora uvedeného doplnit, že obezřetnost provozovatele vozidla nekončí splněním povinnosti podle § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, podle kterého provozovatel vozidla nesmí přikázat nebo svěřit samostatné řízení vozidla osobě, o které nezná údaje potřebné k určení její totožnosti. Provozovatel vozidla musí pečlivě vážit, komu své vozidlo svěří, neboť při pouhém prostém ověření si totožnosti řidiče stále riskuje, že tento řidič může být například nedostupný na sdělené adrese, a eventuální důsledky jím zaviněného přestupku v konečném důsledku dopadnou na provozovatele vozidla. Tento důsledek je však spravedlivý, neboť to není stát, nýbrž provozovatele vozidla, kdo vozidlo přikazuje a svěruje, a kdo si současně pro tuto negativní eventualitu může například s řidičem sjednat finanční záruku. Pokud jde o žalobkyni nově tvrzený průběh události na místě samém, tento není v souladu s tím, co bylo na místě zjištěno. Jak vyplývá z oznámení přestupku ze dne 16.10.2013 a úředního záznamu ze dne 16.10.2013, na místě se žádný pan M.H.L. nenacházel, když zde byla zjištěna toliko osoba pana V.N., který se na místě „odmítl vyjádřit a podepsat“. Není vůbec zřejmé, pokud by bylo pravdou, co předestřela žalobkyně v žalobě, proč uvedené skutečnosti pan V.N. policistům nesdělil. V takovém případě totiž neměl vůbec žádný důvod pro to, aby se „odmítl vyjádřit a podepsat“.

B.

Nedůvodnými soud shledal i námitky žalobkyně o „nezákonně provedeném dokazování mimo ústní jednání“.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7.1.2016, č.j. 9 As 139/2015-30, uvedl, že „podle § 51 odst. 2 správního řádu má správní orgán provádět důkazy za přítomnosti účastníků řízení, a to buď při ústním jednání, o jehož konání musejí být účastníci řízení s dostatečným předstihem uvědomeni (§ 49 odst. 1), nebo mimo ústní jednání, přičemž v takovém případě musí o provádění důkazů účastníky řízení včas vyrozumět, nehrozí-li nebezpečí z prodlení (srov. VEDRAL. J. Správní řád – komentář, Praha: BOVA POLYGON,

2. aktualizované vydání, 2012, s. 520). Správní řád předpokládá možnost rozhodovat meritorně bez nařízení ústního jednání, stejně jako možnost provést důkaz listinou mimo ústní jednání, nicméně k takovému postupu, jak je výše uvedeno, stanovuje určité podmínky. Především by měli být účastníci řízení o záměru správního orgánu provést důkaz listinou mimo ústní jednání včas vyrozuměni (§ 51 odst. 2 správního řádu) a dále by o tom měl být sepsán protokol (§ 18 odst. 1 téhož zákona)“.

V oznámení o pokračování o správním deliktu ze dne 27.5.2014 byla žalobkyně vyrozuměna o tom, že dne 6.6.2014 od 9:00 hodin a jakými listinami budou mimo ústní jednání provedeny důkazy a dne 6.6.2014 byl vyhotoven protokol o provedení důkazu mimo ústní jednání.

Správní orgány tudíž postupovaly zcela v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a k žádnému „nezákonně provedenému dokazování mimo ústní jednání“ nedošlo. Pokud se žalobkyně k provedení důkazů nedostavila, o své vůli se svého práva osobní přítomnosti při provádění důkazů vzdala.

C.

Ze žádné skutečnosti ani tvrzení žalobkyně učiněného v průběhu správního řízení nevyplývá, že by zde existovalo „oprávnění zásobovacího vozidla“ či že by se vše událo tak, jak tvrdí žalobkyně teprve v žalobě. Není tudíž vůbec možné správním orgánům vytýkat, že se žalobkyně teprve v žalobě vznesenými skutkovými verzemi nezabývaly.

Z obdobných důvodů soud neshledal důvodné ani námitky žalobkyně o tom, že nesprávně nebyly provedeny „svědecké výpovědi strážníků“.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27.2.2014, č.j. 4 As 118/2013-61, uvedl, že „stěžovatel namítal nezákonné užití úředních záznamů jako důkazů a vadu řízení spatřovali v tom, že nebyli vyslechnuti policisté, kteří záznamy o svém úkonu sepsali. Stěžovatelova argumentace však zcela odhlíží od toho, že úřední záznamy nebyly jediným listinným důkazem, o který správní orgán opřel svůj závěr, že stíhané jednání bylo prokázáno. Byly zde především listiny obsahující fotografie předmětného vozidla, s vyznačením údajů o aktuální rychlosti, čase a poloze vozidla, kdy na fotografiích je patrný i aktuální provoz na silnici. Stěžovatel věděl nejpozději dne 17. 9. 2012, kdy převzal oznámení o zahájení přestupkového řízení (viz bod [25]), jaké jednání je mu konkrétně kladeno za vinu a jak si má počínat při uplatnění svých práv. Pokud shromážděné důkazy (včetně ověřovacího listu měřiče rychlosti, záznamu o přestupku, který byl vyplněn na místě samém po ztotožnění stěžovatele) ve svém souhrnu prokazovaly stíhané jednání bez důvodných pochybností (§ 3 správního řádu) a nebyly mezi nimi ani rozpory či nesrovnalosti, neměl správní orgán I. stupně důvod z vlastní iniciativy provádět další dokazování. S požadavky stěžovatelem namítané judikatury (viz výše bod [7]) nebyl tento postup v rozporu (rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, rozsudek ze dne 21. 6. 2007, č. j. 1 As 16/2007 - 106, jakož i rozsudek ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 27/2008 - 67). Stěžovatel ani nebyl dotčen na svém právu garantovaném čl. 6 odst., 1 písm. d) Úmluvy, neboť měl zachovánu možnost navrhnout důkazy, včetně výslechu policistů, avšak tuto možnost nevyužil, přestože byl v předvolání o svém právu řádně

poučen. Nález Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02, se pak týká situace, kdy nebyl obviněný řádně předvolán k ústnímu jednání a na danou otázku proto nedopadá. Stejně tak jsou liché argumenty stěžovatele ve vztahu k úřednímu záznamu o podaném vysvětlení podle trestního řádu či zákona o policii, neboť obsahem úředních záznamů užitých k prokázání stíhaného jednání nebylo zachycení „výpovědi“ či „vysvětlení“, které by stěžovatel v této věci podal. Nadto úprava v trestním řádu na danou věc nedopadá, neboť šlo o řízení vedené podle zákona o přestupcích a správního řádu (§ 51 zákona o přestupcích). V rozsudku NSS ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010 - 73 (viz zejména jeho bod 31) pak byla mj. potvrzena aplikovatelnost ust. § 137 odst. 4 správního řádu na přestupkové řízení. Záznam o podaném vysvětlení nelze v přestupkovém řízení použít jako důkazní prostředek, což se však nestalo“.

Obdobně jako ve věci souzené Nejvyšším správním soudem neměly správní orgány povinnost z vlastní úřední činnosti vyslýchat zasahující policisty. Krom oznámení přestupku ze dne 16.10.2013 a úředního záznamu ze dne 16.10.2013 byly součástí spisového materiálu fotografie předmětného místa a vozidla, tak dopravního značení a plánek dopravního značení v místě. Žalobkyně současně byla po celé správní řízení pasivní a žádnou ze skutkových verzí uvedených v žalobě správními orgány nepředestřela. Za této situace by bylo provedení výsledků zasahujících policistů zcela nadbytečné.

VII.

Rozhodnutí soudu.

Soud neshledal žádný ze žalobkyní uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VIII.

Odůvodnění neprovedení důkazů.

Soud neprovedl žádný z dalších žalobkyní navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

XI.

Náklady řízení.

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 2. března 2016

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu